

Joh.1:45-51 (utökad text) Den hel. Mikael's dag 111002

Jag vet inte vad du skrev ner att du längtade efter förut. Kanske var det kärlek, kanske var det mera pengar, goda betyg, vänskap, Gud, fredagsmyset eller pensioneringen. Vad som är stort eller smått i det här, det avgör bara du själv, men jag tror att alla människor längtar. Jag tror att vi längtar efter det som vi på olika sätt upplever gör vårt liv meningsfullt och gott... Efter det som vi på olika sätt upplever gör vårt liv meningsfullt och gott. Någon säger Gud, och en annan kanske säger fredagsmyset, så olika men ändå så lika kan det vara.

I texten som vi dramatiserade förut så handlar det om Natanael. Vi ska inte uppehålla oss så jättemycket runt honom, för om Natanael vet vi inte särskilt mycket. Han nämns i det som vi hörde om idag och vid ett annat tillfälle står det bara att han var ute och fiskade tillsammans med sina vänner.

Men under den korta text fick se nyss så fick han vara med om en hel del.

- Han fick höra av Filippos att han hade träffat Jesus, han som man läst och längtat efter i alla år.
- Han fick uttrycka sin mänskliga skepsis mot det hela. –"kan det komma nått gott från Nasaret?"
- Han blev sedd och tilltalad av Jesus som visste vem han var innan de egentligen mötte varandra.
- Han fick bekänna, du är Guds son, alltså den han längtat efter.

Det är inte illa, bara ett ögonblick tog det, för många av oss kan det ta ett helt liv, att höra, se upptäcka det som han gjorde...

Tänk om det kunde få vara som för Natanael, tänk om det kunde få vara så enkelt, för mig och för oss alla.

Tänk att tron kan se så olika ut tänker jag. För en del är den stark, klar och full av visshet. Och livet från Gud är lika strömmande som en sluss där portarna ständigt står öppna. Det fylls hela tiden på. Jag vet vem jag är. Jag vet vem Gud är, och att vi två, vi är ämnade för varandra. För en del är det så, och får vara så.

Andra av oss lever i nått som man kanske kan likna vid aningen. Tron är inte lika självklar, inte lika huggen i sten. man längtar vill och önskar att det kan vara sant. Och man frågar sig själv, Gud och varandra, hur kan det egentligen hänga ihop, allt det här?

Så olika kan det vara, -vi är olika , -livet är olika, och så olika får det vara.

Men det som är gemensamt det är att vi alla nåtts av något. Nån eller något har sagt – "Följ med och se." hur tron sen än ter sig så finns det nån slags kallelse eller inbjudan. För Natanael var det Filippos som gjorde det. För mig var det mina scoutledare som genom sina ord, men också genom sina liv berättade. -Följ med och se, det är nånting vi vill visa dig. Det var nog inte särskilt mycket jag begrep då, och kanske gör jag det

inte nu heller. Och kanske handlar det inte bara om att begripa, kanske handlar det inte bara om att förstå...

För hur begriper vi tillvaron? Går det? Hur förstår vi själva livet? Och nu har ju självaste Einsteins relativitetsteori satts i gungning. Skulle det teoretiskt då kunna gå att resa bakåt i tiden? Och i förlängningen av det, då kan hela vår existens ifrågasättas, är den överhuvudtaget möjlig... Roligt och spännande? Ja kanske, men om man bortser från att det ska vara just roligt och spännande. Vad handlar det egentligen om att förstå sin tillvaro?

"-Innan Filippos ropade på dig såg jag dig under fikonsträdet," Tro är en hel del hjärna, men det handlar också mycket om någonting annat. Kan man säga hjärta, saker du faktiskt inte kan komma fram till själv. Något som liksom träffar dig. Inte på samma sätt som ett par strumpor i huvet. Utan som liksom från magtrakten får dig att fråga, Nu begriper jag inte, kan det få vara så här? "-Innan Filippos ropade på dig såg jag dig under fikonsträdet"... Det var någon som såg mig och visste vem jag var. Det var någon som visste vad hette och som ville mitt liv.

Natanael brister genast ut i en bekännelse, "-Du är Guds son". För andra tar det längre tid. Och för vissa skulle man vilja säga, sitt också du under fikonsträdet ett tag och vänta, det kommer någon så småningom.

Nej det finns inga tidtabeller, det finns inga lagar för hur tro och kristet ska vara och ta sig uttryck. Titta bara på oss som samlats här idag för att fira gudstjänst. Vi är bra olika. Vi tycker och tänker bra olika. Men någonting förde oss samman. En längtan och en önskan om att det vi tror och vill skulle kunna vara sant. Och då kan man tycka att en längtan och önskan om att saker och ting skulle kunna vara sanna. Är det särskilt mycket att komma med? Borde inte förkunnelsen vara lite mer trosvis än så? Jo, det kanske den borde.

Men för mig är det ändå så oerhört stort. På nått sätt som om bara möjligheten, möjligheten av att Gud skulle kunna finnas och vara till också för mig.

Bara möjligheten av att det skulle kunna vara sant att Jesus skulle kunna vara Guds son. Att han visar oss Guds ansikte mitt ibland oss.

Och bara möjligheten att Gud lät göra det omöjliga möjligt, när han lät Jesus uppstå från de döda. När själva ondskan fick stå där med sitt getskägg i brevlådan.

Ja bara möjligheten av att det skulle kunna vara sant. Det är mycket nog för mig mina vänner. Det är mycket nog. Och jag vet inte om det egentligen finns mer att begära. Finns det nån gräns där tro går över i vetande, kanske, men jag vet egentligen inte riktigt var. Och för allt världen, jag skulle heller inte vilja vara utan den lilla underbara osäkerhetens tagg som till och ifrån sticker mig.

Kommer ni håg vad Ida läste i inledningen. "Som hjorten längtar till bäckens vatten, så längtar jag till dig o Gud." "Som hjorten längtar till bäckens vatten"... tro börjar i längtan, längtan att det skulle kunna var sant. Och för en del av oss blir denna längtan en del av

tron som också fortsätter livet ut. Som om man hela tiden levde i ett redan, men ännu inte. Som om det hela tiden fanns någonting annat, någonting större att hitta. Inte som en kramp, utan just som en längtan.

Och ibland, ibland när också vi sitter där, liksom under fikonsträdet. Så kan också vi få höra tilltalet. -Jag har sett dig. -Jag ser dig och jag vill dig något.

Nej. det är inte bara jag som söker, det är inte bara vi som längtar. Det är också någon som söker oss och vill våra liv.

Att tro, att söka tro, att vara på väg...